

udstyrede. Væsensforskellen her maa man antage altid at have været til Stede. Tror man nu paa, at en og samme Aarsagslov gælder i Naturen, saa maa nævnte Eksempel, der jo kunde øges med flere fra andre Omraader, bevise min Paastand om en oprindelig Væsensforskel mellem Mand og Kvinde i alt Fald paa nogle Omraader. Men nægter man saadanne Eksemplers Beviskraft, saa maa man dog indrømme, at der til Kendsgerningen, Kvindens Underkuelse, maa findes en første Aarsag, hvad enten denne nu er aandelig eller legemlig. Hvordan skulde ellers Underkuelsen være bleven begyndt? Men denne Aarsag er jo saa den naturbestemte Væsensforskel.

Et Forhold, som absolut viser os denne naturbestemte Væsensforskel, er Moderforholdet. Alene Kvinden kan føde Børnene, og hun alene kan være Moder for dem ogsaa siden. Jeg mener da ogsaa, at det maa staa klart for os, om vor Tankegang ogsaa paa dette Punkt skal være naturlig, at vi i Huustrstillingen og Modergerningen har det for Kvinden særlige og det, hvorved først ret alle hendes Evner og Kræfter kan udvikles, komme til sin Ret og gøre Fyldest.

At Kvinderne ofte ikke tilstrækkelig klart har set den tilstedeværende Væsensforskel mellem Mand og Kvinde, har ført til, at de i Kampen for Frigørelse ikke blot har fordret Plads og Ret for Mennesket, Kvinden, men ogsaa for det af Mandsindividualiteten, som de mente at finde hos hende. Og det er det fejle! Hvad Kvinden har i Eje af Kræfter, kan maaske være tusindfold bedre end det, Manden sidder inde med; men vi maa holde fast, at det ikke er det samme — og være glade til! Uden Forskellighederne kunde aldrig det inderlige, dybe Forhold mellem Mand og Kvinde komme i Stand, det, der udgør det lifligste menneskelige Forhold, det, ved hvilket det bedste er, at de to kan udfylde hinanden, hjælpe hinanden paa alle Livets Veje. Ja, vi maa forstaa, at Mand og Kvinde altid netop paa Grund af Væsensforskellen trænger til at hjælpes af hinanden, og, at det Forhold, hvori de inderligst kan komme til at gøre dette, er det lykkeligste for begge Parter. Forstaar vi det, har vi et sandt og sundt Grundlag for vor Kamp for Kvindesagen.

Og Kvindesagen er en stor og vigtig Sag, for saa vidt den er et Led i den Kæde af Samfundsopgaver, der vil og